

ЦЕНЕСИС

Крис Картер

Посвета

Сакам да го посветам овој роман на сите нас кои секојдневно се бориме со нашето ментално здравје и ја водиме најтешката битка во животот – битката против сопствените умови... против темнината која никој друг не ја гледа.

Ве молам, останете во рингот.

Вреди да се борите.

Животот вреди да се живее.

Вреди да се најдат среќните моменти.

Ние го заслужуваме правото да грешиме.

Го заслужуваме правото повторно да се обидеме.

Заслужуваме да бидеме тука.

Ве молам, не откажувајте се.

Предупредување

Овој роман содржи теми кои би можеле да ги вознемират читателите.

1

Такси возачот загрижено гледаше како релативно пијаната Мелиса Хоторн ја отвора задната врата од сребрената мазда 3 и несигурно излегува на тротоарот пред нејзината кука. Беше речиси 2 часот по полноќ, веќе недела наутро, а Мелиса пиеше уште од 9 часот вечерта. Обично не пиеше толку. Не се ни опиваше, но вечерта го прославуваа дваесет и осмиот роденден на нејзината најдобра пријателка – прославата се одржуваше во „Броукен Шејкер“, коктел бар со базен и релаксирана атмосфера, сместен на кровот од историски уникатниот „Фрихенд“ хотел во центарот на Лос Анџелес. Мелиса откри дека овошните коктейли проследени со јегер-бомби се покажаа како фатална комбинација. Иако си помина прекрасно, воопшто не се радуваше на огромниот мамурлак што знаеше дека ќе ја чека кога ќе се разбуди.

„Вратата...“ викна возачот. „Ќе можете ли да ја затворите вратата?“

„Ах, да. Извинете!“ одговори Мелиса со несигурен глас пред да ја турне вратата на маздата со колкот. Обидот беше несмасен и недоволно силен за да ја затвори вратата.

„Не, не се затвори“, рече возачот и направи гримаса.

Мелиса засрамено се насмевна и се обиде по вторпат, но наместо да ја поттурне уште еднаш, таа целосно ја отвори и го повтори истото движење со колкот, но овој пат со уште помала сила од претходно.

„Упс!“

„Нема проблем“, рече возачот и одмавна со главата. „Јас ќе ја затворам. Не грижете се“.

Возачот излезе од автомобилот и го заобиколи, а Мелиса почна бавно да се тетерави кон влезната врата каде што, во обид да ги најде клучевите и да го стави вистинскиот клуч во бравата, се задржа речиси две и пол минути.

Кога конечно успеа да влезе, ја затвори вратата, зеде чаша вода и тргна кон спалната соба во задниот дел од куќата. Ја спушти чантата на ноќната масичка покрај креветот, набрзина се истушира и конечно легна на креветот. Го провери мобилниот телефон. Беше 2:28 часот по полноќ.

Немаше пораки.

Мелиса мораше да признае дека беше малку разочарана. Во коктел барот запозна човек кој ѝ беше доста привлечен. Се викаше Марк и по неколку коктели, неколку чашки жестоки пијалаци и многу насмевки, си разменија телефонски броеви.

Токму пред да го напушти барот, Марк ја праша дали сака да замине дома со него. Мелиса беше во искушение. Во големо искушение. Веќе шест месеци не ја делеше постелата со маж – поточно од моментот кога го фати дечко ѝ како ја изневерува со некоја негова колешка. Но сепак, без оглед на тоа колку беше пијана и колку ја привлекуваше Марк, таа не сакаше да изгледа премногу желна – според неа, секс на прв состанок никогаш не изгледа добро.

„Можеби следен пат“, одговори таа и заводливо му се насмевна на Марк.

Мелиса потајно се надеваше дека Марк ќе ѝ пише пред да заспие. Ништо екстравагантно. Можеби само една порака во стилот на „Се надевам дека стигна дома“, или нешто уште поедноставно како, „Мило ми е што се запознавме“. Нешто што ќе ѝ даде до знаење дека сè уште мисли на неа. Марк не изгledаше како човек кој би ја играл вообичаената игра наречена „чекај барем до среда пред да пратиш порака“.

2:30 наутро.

Ниту една порака. Ниту еден пропуштен повик.

„Мел, премногу размислуваш“, си велеше себеси. „Не ти е првпат, нели? Ќе ти пише утре“.

Го остави телефонот, ги исклучи светлата и ја нурна главата во перниците, но токму во моментот пред да задреме, ги слушна вибрациите на телефонот, па карактеристичниот звук кој го објави доаѓањето на нова порака. Веднаш се расони, самоуверено се насмевна и посегна по телефонот.

Се забавуваше ли на забавата?

Мелиса се озари.

Се разбира. Мелиса беше една од оние што можеа да пишуваат пораки на мобилен со двата палци. Беше брза како молња. *А ти?*

Не бев на забавата.

Мелиса се намурти кога го прочита одговорот. Сè уште се чувствуваше малку пијано и очекуваше пораката да е од Марк, па воопшто не го провери името.

„Непознат број“.

Насмевката веднаш исчезна од нејзиното лице.

Со кого разговарам? брзо одговори таа. *Телефонот не го препознава бројот.*

Поминаа само петнаесет секунди до следниот одговор.

Ах, твојот телефон не може да го препознае мојот број. Јас сигурно не сум зачуван во листата со контакти.

Мелиса се подигна, ја испружи раката кон ноќната масичка и ја вклучи ламбата.

Па штоаш, кој си? напиша таа. И ако не си во моите контакти, како го најде мојот број?

Кој сум јас? Па... шебе ќе ти бидам мениџор, Мелиса. Еден вид училишл.

Мелиса загрижено го збрчка челото. Не очекуваше таков одговор.

Мениџор? одговори таа.

Така е. Јас поучувам. Јас предавам. И сево ова е дел од една голема лекција, Мелиса.

Тогаш Мелиса сфати. Марк ѝ кажа дека работел како професор во средно училиште. Професор по математика – ако се секаваше добро.

„Аха, разбирај“, рече на глас и кимна. Марк сигурно ја онеспособил идентификацијата на телефонскиот број за да не го препознае, но пораките сепак доаѓаа од него - можеби во неговата пијана состојба се обидува да биде шармантен или смешен или мистериозен или нешто слично.

Слајко, си помисли таа. Но се надевам дека не се обидува да биде интересен само за да ѝ бара да му испраќаат џоли фотографии.

Иако се чувствуваше уморно, Мелиса одлучи да ја игра неговата игра, барем некое време.

Лекција, хм? му одговори. Ќе ме научиш нешто, а? Што ќе ме научиш?

Телефонот на Мелиса се огласи со звук и завибрира по само неколку секунди.

Првата лекција, Мелиса, ќе биде за справој.

Мелиса подзамижа кога ја прочита пораката.

„Страв?“ се запраша себеси.

Дали тоа автоматското коригирање на зборовите го заменило вистинскиот збор со друг? Дали сакал да напише нешто друго?

На пораката ѝ следувааше уште една.

Појдоа ќе те научам на болка...

Мелиса се намурти.

Веднаш потоа пристигна и трета порака.

И кога конечно ќе разбереш што значат тие две нешта, Мелиса, ќе те научам сè за смртта.

Мелиса изненадено ги ококори очите и се згрози од зборовите на екранот. Ако тоа навистина беше Марк, човекот имаше многу лоша смисла за хумор.

Што ѝ заволише? врати таа. Марк, ти ли си? Ова воопшто не е смешно. Всушност многу е вознемирувачко. А особено во оваа доба од ноќта. Пијан си. Лежни си.

Одговорот пристигна по само неколку секунди.

Марк? Кој е Марк? Со нешто ли се ебеш во моментиов, Мелиса?

„Што?“ Мелиса остана без здив и нагло ја повлече главата наназад.

Не, ова сигурно не е Марк. Сега беше сосем сигурна во тоа. Додека беа во барот, Марк изгледаше како фина, учтива, интеллигентна и доста забавна личност. Ова воопшто не личеше на него, без оглед на тоа дали беше пијан или не.

Веќе беше доста.

Слушај, набрзина напиша таа. Кој и да си, ова беше навистина безобразно. Веднаш ќе те блокирам.

Чекај... Одговорот пристигна речиси во истиот момент. Мелиса застана.

Има нешто што треба да знаеш.

Мелиса продолжи да зјапа во екранот како мајка која чека од детето да ѝ се извини.

Тука си?

Да, тука сум. Чекам. Што е тоа што треба да го знам?

Наместо зборови, следната порака што ја доби содржеше само емотикони. Првиот беше месечина. Вториот, автомобил. Третиот, врата. И последниот, кука.

Мелиса одмавна со главата, па ги подигна рамената.

„Што треба да значи ова?“ Гласно ги изговори зборовите додека ги пишуваше.

Значи дека вечерва, Мелиса, откако се врати од своето мало соаре и се истегна од такси... пред речиси половина час... заборава да ја заклучиш вратата.

Мелиса го почувствува бакнежот на стравот врз задниот дел од вратот и инстинктивно го насочи преплашениот поглед кон вратата од спалната соба.

„Дали е ова само една глупава шега?“ ја праша рационалниот дел од нејзиниот мозок.

Можеби.

Но иако можеби беше така, следните две прашања навистина ја загрижија.

Кој од нејзините познаници би бил способен за ваква невкусна шега?

„Никој“, заклучи таа.

И – најлошо од сè – како би можел некој да знае дека излезе од таксито со тетеравење и дека влезе во куќата пред половина час? Временската рамка беше премногу прецизна за да биде чиста шпекулација.

Можеби беше возачот на таксито?

Не, помисли Мелиса и веднаш ја отфрли идејата. Не е можно.

Следните мигови беа исполнети со колебање, но тоа не траеше долго бидејќи мислите ѝ ги прекина нова порака.

*Но во ред е, Мелиса. Не žрижи се. Јас ја заклучив врати-
шта наместо тебе.*

Мелиса не знаеше што да направи. Да одговори? Да го блокира бројот? Да ја провери влезната врата? Да се јави во полиција или кај некој познат? Што?

Тит, тит. Нова порака.

Еве, види.

Новата порака содржеше и видео запис долг осум секунди.

Мелиса се двоумеше само дел од секундата пред да ѝ дозволи на љубопитноста да ја обземе. Ја допре прикачената датотека и видеото веднаш се појави на екранот. Првата сцена ги прикажуваше нејзините клучеви како висат од клучалката од внатрешната страна на вратата. Една секунда подоцна, на екранот се појави дланка со ракавица. Посегна по клучевите и ја заклучи вратата, па го извлече клучот од бравата.

„Што, по фаволите?“ промрмори Мелиса, но видеото сè уште траеше. Откако ги отстрани клучевите, камерата се сврте кон нејзината кујна и кон дигиталниот часовник на работната површина, веднаш до чинијата со овошје. На часовникот пишуваше 2:24.

Мелиса веднаш погледна во горниот лев агол на екранот – беше 2:38 часот по полноќ.

Четиринаесет минути подоцна. Значи видеото било снимено додека таа се тушираше.

Пред крајот на видеото, испраќачот шепна нешто на микрофонот, но беше премногу тивко за да биде разбирливо. Мелиса веднаш го премота тој дел од видеото, ја засили јачината на звукот и го приближи телефонот до увото, но повторно не успеа да го разбере кажаното.

Додека го доближуваше телефонот до увото, Мелиса благо ја навали главата надесно и погледна кон вратата од спалната соба што секогаш ја оставаше малку подотворена.

Тогаш конечно сфати дека не е сама во куќата.

Скриено во темнината на ходникот, во процепот помеѓу подотворената врата и нејзината рамка, го виде лицето што ѝ се смешкаше.

2

„Здраво“, рече високата жена со маслинеста кожа кога ја отвори вратата за да го пречека гостинот. „Ти сигурно си Роберт“.

Детективот Роберт Хантер од Единицата за ултра насилни злосторства во рамките на полицијата во Лос Анџелес беше малку изненаден, но изразот на неговото лице не покажуваше ништо. Тој учтиво се насмевна и кимна.

„Да“.

Црната коса на жената паѓаше околу нејзините рамена и совршено ѝ прилегаше на нејзините златно-кафеасти очи. Нежните црти на нејзиното младолико лице беа уште поистакнати со двете мали симпатични дупчиња на образите што се појавуваа секогаш кога ќе прозбореше.

„Јас сум Дениз“, рече таа, возврати со насмевка и ја испружи дланката со совршен маникир – сите нокти ѝ блескаа во темноцрвена боја која соодветствуваше на нејзиниот кармин. „Јас сум стара пријателка на Ана“.

„Мило ми е“, одговори Хантер и ја прифати испружената рака.

Дениз носеше бели патики и бела маица на кратки ракави ставена во избледените сини фармерки кои беа скинати на левото колено. На сребреното синцирче околу нејзиниот врат висеше мало, но анатомски прецизно изработено срце.

„Стигна“, рече детективот Карлос Гарсија, партнерот на Хантер, кога се појави зад Дениз со долга, темна престилка. Преку градниот кош му беа напишани зборовите „Бакни го готвачот“ со големи бели букви.

„Подобро не“, прокоментира Хантер и кимна со главата кон натписот.

Гарсија се насмеа. „Подарок од Ана“, му појасни. „Но сигурно и сам ќе погодеше“.

„Да ти помогнам со торбата?“ го праша Дениз и веднаш ја подаде раката кон големата кеса со производи што Хантер ја донесе со себе. Дупчињата на нејзините образи се појавија само за миг и веднаш исчезнаа.

„Може“. Ё ја подаде торбата. „Благодарам“.

„Влези“, рече Гарсија и покажа кон внатрешноста на куќата со штипалката за месо што ја држеше во десната рака.

„Ќе ја оставам торбава во кујната“, рече Дениз и исчезна некаде во куќата.

„Совршен тајминг“, рече Гарсија, па Хантер влезе во малиот ходник и ја затвори вратата. „Штотуку ја извадив првата тура 'пикања' од скарата. Ана го сече месото“.

Пикањата беше најпопуларното парче говедско месо во Бразил. Неговата речиси совршена мекоост и сочноост го правеа идеален избор за печење на скара. Хантер за првпат слушна за тоа конкретно парче месо пред само неколку години кога Гарсија го покани кај него на скара.

Гарсија бил роден во Бразил, но ја напуштил државата на само десетгодишна возраст откако се распаднал бракот на неговите родители. Вештината за печење месо на скара ја наследил од татко му и искрено речено, беше навистина одличен во тоа.

„Сите се во дворот“, му рече Гарсија на Хантер и покажа со главата кон задниот дел од куќата. „Влези слободно. Морам да земам нешто од кујната. Ќе се видиме таму“.

Хантер не беше срамежлив, но не беше ни претерано екстровеертен, особено кога стануваше збор за друштвени собири.

„Роберт“, викна Ана кога Хантер излезе во дворот зад куќата.

Гарсија се ожени со неговата девојка од средно веднаш по матурата. Вечен оптимист, тотален поддржувач и остроумен соговорник, Ана беше исто така и најљубезната жена што некогаш ја запознал. Нејзината убавина, иако неконвенционална, беше хипнотизирачка.

Ана широко се насмевна и му се приближи на Хантер, па го бакна на образите. Нејзината црна коса беше малку разбушавена, главно поради тоа што постојано ги ставаше очилата за сонце врз главата, па ги спушташе на лицето и повторно ги враќаше на главата. Кога Хантер зачекори надвор, таа повторно ги подигна очилата на главата.

„Успеа да дојдеш“, рече таа.

Хантер се намурти поради нејзиниот изненаден израз на лицето. „Не успевам ли секогаш?“

Ана се насмеа. „За скара, да“.

„Ви благодарам што ме поканивте“.

„Со задоволство, Роберт, го знаеш тоа, но дојди, сакам да те запознам со гостите кои не ги знаеш“.

Тројца луѓе седеа околу кружната маса на поплочениот дел од дворот. Четвртиот човек стоеше покрај импресивната скара што ја созида Гарсија.

„Ова е Мартин“, рече Ана и покажа кон високиот слаб маж. Изгледаше неколку години постар од жената што седеше до него. „И неговата партнерка Шарлот“, продолжи Ана.

„Мило ми е“, рече Хантер и ја подаде раката. „Јас сум Роберт“.

„Се сеќаваш на Пауло, нели?“ продолжи Ана и покажа кон човекот кој стоеше до скарата и ги превртуваше колбасите. „Се запознавте минатиот пат кога беше овде“.

„Да, се разбира“, рече Пауло и го поздрави Хантер со широка насмевка. „Здраво, како си?“

„Добро. Ти?“

„Супер“, одговори Пауло со забележлив бразилски нагласок. „Мораш да ги пробаш колбасиве. Аргентински чоризо колбаси. Толку се добри што ќе се наежиш“.

„И се разбира веќе ја запозна Дениз“, рече Ана и покажа кон нејзината другарка од детството која седеше лево од Шарлот.

„Да“.

Дениз повторно му се насмевна, но сега со насмевката следувахе и суптилно намигнување.

„Ќе ти донесам чинија и малку месо за почеток“, рече Ана и покажа кон празниот стол. „Пијалоците се во кујната“.

„Ти благодарам, Ана“, рече Хантер пред да им се обрати на останатите присутни. „Сака ли некој да му донесам пијалак?“

„Не, фала“, рече Мартин и покажа кон неговата лименка пиво како и кон таа на Шарлот.

„И јас не сакам, фала“, рече Пауло и се доближи до масата со чинија полна со чоризо колбаси.

„Ана?“ праша Хантер.

„Фала, Роберт, но Карлос веќе ми подготвува коктел“.

„Ах, супер“, рече Хантер и повторно погледна кон Дениз.

„Се разбира“, одговори таа. „Ако не ти пречи“.

„Секако дека не. Со задоволство ќе донесам. Што би сакала?“

„Црвено вино, те молам“. Дениз му ја подаде празната чаша на Хантер.

„Веднаш ќе донесам“, рече Хантер и се врати назад во куќата.

На работната површина во кујната најде три шишиња црвено вино и неколку мали шишиња со жестоки пијалаци. Гарсија штотуку заврши со стискање зелени лимони во бокалот со бразилскиот коктел „каипириња“.

„Сакаш една чаша од ова?“ го праша и покажа кон бокалот. „Знаеш колку се добри моите коктели“.

„Знам“, се согласи Хантер и посегна по нова чаша и шише аргентинско црвено вино. „Исто така знам и колку се опасни, но можеби подоцна. Мислам дека ќе почнам со малку вино“.

Гарсија ги подигна веѓите. „Претпоставувам дека другата чаша е за... Дениз?“

„Никој друг не сакаше пијалак“.

Гарсија се насмевна. „Фина е, нели?“

„Кој, Дениз?“

Гарсија се закикоти и се потпре на работната површина. „Знаеш дека тоа воопшто не ти личи, нели?“

„Што не ми личи?“ Хантер стави вино и во втората чаша.

Гарсија покажа со прстот кон него. „Ова што го правиш токму сега, Роберт. Се правиш наивен. Воопшто не те бидува за тоа и не е во твој стил, па затоа престани“.

Хантер се сврти кон Гарсија со две чаши вино во рацете.

„Слободна е, знаеш?“ продолжи да настојува Гарсија.

„Кој?“

„Излегувај“. Гарсија покажа со раката кон вратата.

Кога излезе надвор, Роберт ѝ ја подаде чашата на Дениз. „Може ’малбек‘?“

„Одлично“, одговори таа и покажа кон празното место покрај неа. „Седни“.

Хантер седна токму во моментот кога Гарсија излезе со послужавник со чаши и бокал свежо подготвен коктел.

„Подгответе се да бидете зашеметени“, рече тој и го стави бокалот на масата. „Ова е јако“.

Додека Гарсија ставаше пијалак во чашите, службениот телефон на Хантер се огласи од задниот џеб на неговите панталони. Посегна по телефонот и погледна во екранот.

Непознат број.

„Извинете ме за момент“, рече тој и виде дека Ана го смени изразот на лицето.

„Сè е во ред?“ праша Гарсија со сериозен тон.

Хантер одговори со срамежливо кимнување, па стана и се оддалечи од гостите.

„Детектив Хантер“, рече тој веднаш штом го прифати повикот. „Единица за ултра насилни злосторства“.

„Дејектив Хантер“, рече гласот од другата страна. „Јас сум дејектив Вилијам Барнс, јужозападна дивизија на полицајата на Лос Анџелес. Се извинувам што ѝ речам за време на слободна недела“.

„Нема проблем“, одговори Хантер. „Како можам да Ви помогнам, детективе Барнс?“

„Па, јас всушност се обидувам да сѝасам време и да скраќам нејојшребна докуменѝација за сиѝе“.

Хантер се намурти кога го слушна одговорот. „А како, детективе?“

„Пред околу четириесет минути, ѝримив ѝовик од ѝолицската дисѝечерска служба во врска со ѝело ѝронајдено во куќа во Лејмерѝ Парк. Афроамериканка. На возраст од дваесет и девет години. Јас и мојот ѝарѝнер ѝрисиѝнаме ѝред дваесет минути и наидовме на двајца ѝребледени ѝолицајци кои сѝоеја ѝред куќата. И двајцата веќе го имаа ѝовраѝено ручекоѝ, ѝојадокоѝ, а најверојатно и вечераѝа од ѝреѝходната вечер“. Настана кратка пауза. „Сакам да кажам дека без оглед на ѝоа како му се ѝрисиѝаѝува на месѝоѝо на злосѝорсиѝвоѝо – кое никој не може да го гледа ѝодолго од една минути – ова злодело ќе биде ѝредадено на единицаѝа за насилена криминал. Вооѝѝо не се сомневам во ѝоа. Па заѝоа, како ѝѝо реков, се обидувам да скраќам на бирократија и време бидејќи вашата единица ќе заврши овде во секој случај“.

Хантер воздивна, па полека одмавна со главата. Го подигна погледот од подот и го насочи кон Гарсија кој сѝ уште стоеше покрај масата полна со гости.

„За што точно станува збор?“ праша Хантер.

Детектив Барнс се насмеа. „Мислам дека она ѝѝо е внаѝре не може да се оѝише со зборови. Мора да го видиѝе за да ѝоверуваѝе“.

„Која е адресата?“ праша Хантер.

Гарсија не можеше да чита од усни, но и без тоа тој знаеше дека скарата заврши и за него и за Хантер.

„Дешекѝиве Ханѝер“, рече Барнс откако му ја кажа адресата. „Веруваѝе ли дека ѝосѝои ѝаволоѝ?“

„Молам?“ Хантер имаше збунет израз на лицето.

„Прашувам бидејќи ако не веруваѝе, дешекѝиве Ханѝер, ѝогаѝ можеби ќе го смениѝе мислењето ѝѝом ќе дојдете ѝука“.

3

Со огромниот број на самостојни галерии, сали за музички настани, барови, па дури и музеј на отворено, Лејмерт Парк, сместен во јужен Лос Анџелес, беше познат како центар на историската и современата афроамериканска уметност, музика и култура во Лос Анџелес. Неколку интернационално популарни пејачи, музичари и уметници ги започнале кариерите токму во еден од многуте затскриени клубови и театри во Лејмерт Парк. Соседството беше оддалечено околу дваесет и пет минути возење со автомобил од куќата на Гарсија во западен Холивуд.

Хантер се обиде да го убеди Гарсија да остане дома. Имаа слободен ден и Гарсија имаше гости, но Хантер знаеше дека неговиот партнер има исто толку ригорозна работна етика како него, а и двајцата разбираа колку е значајно да се искуси местото на злосторството од прва рака наместо да се проучува низ фотографии и пишани извештаи. Па затоа кога Хантер му предложи на Гарсија да остане со Ана и со нивните гости, одговорот на Гарсија беше едно едноставно, „Да, сигурно“.

Ана, која отсекогаш ја разбираше посветеноста што ја бараше работата на нејзиниот сопруг, љубезно им се насмевна кога го виде оној „многу ми е жал“ израз на нивните лица.

„Одете и направете го светот побезбеден за сите нас, момци“, рече таа и даде сè од себе да направи храбар израз на лицето.

Откако свртија лево на 4 Авенија од булеварот „Мартин Лутер Кинг“, Гарсија возеше уште блок и половина на додека не ги виде полициските светла пред него. Се паркира на улицата, веднаш зад едно од трите црно-бели

полициски возила кои речиси ја блокираа куќата со темносива фасада од нивната десна страна.

Околу имотот имаше сид од тули висок околу еден метар, со стара дрвена капија на која дефинитивно ѝ требаше поправка. Сидот беше направен исклучиво од естетски причини, не од безбедносни.

Кога излегоа од хонда сивикот на Гарсија, и двајцата ја забележаа непријатната тензија на лицата на тројцата униформирани полицајци кои стоеја покрај црно-жолтата лента за обележување на местото на злосторството што го обиколуваше целиот имот. Очигледно многу ги вознемирило тоа што го виделе внатре.

Периметарот се протегаеше до улицата и го вклучуваше и делот од тротоарот веднаш пред куќата. Како и секогаш, голема група на љубопитни набљудувачи веќе беа собрани зад лентата и секој од нив во рака држеше мобилен телефон во надеж дека ќе улови нешто поинтересно од црно-жолтата лента и униформираните полицајци.

Хантер и Гарсија ги закачија беџовите на ремените и почнаа да се пробиваат низ толпата. На крајот на обележаниот дел, еден од полицајците ги поздрави со кимнување и ја подигна лентата за да се протнат под неа. Кога го направија тоа, им се доближи висок, слаб маж во светлосив костум. Претходно тој стоеше до влезната врата на куќата и напразно зјапаше како да го преиспитува сопственото постоење.

„Детектив Хантер?“ праша тој и испитувачки ги погледна двајцата новодојдени. Вратоврската му беше лабава, а горното копче на кошулата откопчано.

Хантер кимна.

Гарсија ги поднамести очилата за сонце.

„Јас сум детектив Барнс“, рече човекот. „Разговараме на телефон“.

Хантер го претстави Гарсија и сите се ракуваа.

„Форензичарите сè уште не пристигнале?“ праша Гарсија кога забележа дека нема паркирани возила на Одделот за форензика во нивна непосредна близина.

„Како што кажав на телефон“, одговори Барнс, „ова злосторство е за Единицата за ултра насилни злосторства. Не сакав да ги преминувам границите. Некои детективи се особено строги во тој поглед. Плус, сите знаеме дека вашиот оддел може да донесе форензички тим многу побрзо од Одделот за убиства, па затоа се јавив само кај вас...“ човекот кимна кон Хантер, „и кај никој друг. Ова е ваше шоу. Водете го по ваша желба. Јас бев повикан овде по грешка. Но сепак, го обезбедив периметарот за да ги држам мршојадците од социјалните мрежи на дистанца“. Се сврти кон толпата зад лентата. „Во денешно време сите се камермани... сите се репортери... сите се критичари“. Барнс ги подигна рамената со неодобрување. „Не ни треба тоа“.

Хантер и Гарсија кимнаа, па Гарсија посегна по мобилниот телефон. Барнс беше во право. Единицата за ултра насилни злосторства во Лос Анџелес беше на врвот на хиерархијата и имаше предност кога стануваше збор за одредени барања.

Гарсија набрзина се јави во Одделот за форензика.

„Се чини дека жртвата е извесна Мелиса Хоторн“, продолжи Барнс. „Дваесет и девет години, со место на живеење на оваа адреса. Живеела сама“.

„Се чини?“ праша Гарсија.

Барнс ги стисна усните во тенка линија и ја навали главата настрана. „Не сакам да претпоставувам бидејќи сè уште не се извршени потребните проверки и тестови“, објасни тој. „Но ќе разберете штом ќе влезете внатре. Визуелно препознавање по лице е речиси невозможно, дури и за нејзината сестра“. Подзастана за да ја поправи грешката. „Поточно, присестра. Таа го нашла телото“.

Тоа ќе беше следното прашање на Хантер.

Барнс воздивна, па ја подигна острата брада во насока на едно полициско возило паркирано на улицата.

„Се вика Џенет Ленг“, рече тој. „Седи во возилото заедно со една полицајка. Моравме да ѝ дадеме нешто за смирување. Беше хистерична, но и тој збор не ја опишува добро нејзината состојба“. Барнс одмавна со главата и

очите му станаа тажни. „Колку е страшно токму тоа да ти остане како последна слика од сестра ти. Многу ми е жал за девојката. Има само дваесет и шест години“.

Хантер се сврти кон полициското возило кон кое покажа Барнс. Низ прозорецот виде Афроамериканка која го покриваше лицето со дланките. Дури и на таква оддалеченост, Хантер можеше да види дека се тресеше. Веднаш до неа, со утешителна дланка на нејзиното рамо, седеше полицајка.

„Полицаецот покрај вратата ќе ви даде заштита за обувките и ракавици“, рече Барнс. „Ништо не е допрено. Местото е зачувано најдобро што можеше“. Барнс погледна кон неговиот рачен часовник. Се ближеше 2 часот попладне. „Видете, јас морам да одам. Кратко пред да пристигнете добив повик за престрелка во Болдвин Хилс. Тоа е повеќе за мојот оддел“.

„Во ред“, рече Хантер. „Благодарам за помошта“.

Барнс направи еден чекор кон улицата, но подзастана и повторно се сврти кон двајцата детективи.

„Со среќа со случајов“, рече тој со тон кој јасно кажуваше дека е среќен што нема да биде дел од истрагата. „Навистина се надевам дека ќе го фатите копилето“.

Хантер и Гарсија гледаа како детективот Барнс се протнува под полициската лента и влегува во сината тојота камри паркирана од спротивната страна на улицата. Откако Барнс замина, двајцата детективи се свртија кон куќата.

Таа беше мала градба на еден кат, со закосен покрив и темносини рамки на прозорците. Немаше трем. Кривулестата патека поплочена со бетонски плочи почнуваше кај дрвената капија и водеше до влезната врата. Околу патеката имаше добро одржуван тревник. Немаше гаража.

И покрај тоа што влезната врата беше речиси затворена, а на прозорците беа навлечени завесите, Хантер и Гарсија лесно забележаа дека светлата во првата просторија од куќата беа вклучени. Со овластувањата во рака отидоа до униформираниот полицаец кој чуваше стража